

st-lka pouze vyrozumívá, že výnos posléze citovaný byl rozhodnutím konečným.

Této výtce nemohl nss přisvědčiti, neboť — jak dovodil již v nálezech Boh. A 4105/24 a 4356/25 — jsou rozhodnutí referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě v pořadí stolic konečná, poněvadž tento referát jest organisován jako součást min. škol. a nár. osvěty exponovaná do Bratislavy. Nemohl tedy o st-lčině podání z 28. listopadu 1933 rozhodovati úřad referátu min. škol. a nár. osvěty instančně nadřízený, poněvadž takového úřadu podle organisace státní správy nad min. škol. a nár. osvěty, resp. jeho bratislavským referátem není, nýbrž mohlo vyřízení onoho st-lčina podání vyjítí opět od řečeného min. referátu.

Obsahem tohoto vyřízení je pak odkaz na to, že o st-lkou uplatněném nároku na pohřebné bylo již rozhodnuto s konečnou platností, tedy pravoplatně výnosem z 13. listopadu 1933. Proti tomu by mohla stížnost namítati, že výnos, na nějž žal. úřad odkázal, nemá obsahu žal. úřadem předpokládaného, nebo že nenabyl dosud moci práva, nebo že byl později zrušen neb změněn. Takových námitek však stížnost neobsahuje.

Č. 12.510.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o . * Povinnost přidržeti učně k návštěvě živnostenské školy pokračovací ve smyslu § 100 živn. řádu stíhá učebního pána i tehdy, je-li učeň za trvání dosavadního učňovského poměru přechodně zaměstnán jinde.

(Nález z 22. září 1936 č. 8213/34.)

Prejudikatura: Boh. A 2014/23.

Věc: Karel R. v Táboře proti rozh. zem. úřadu v Praze z 30. prosince 1933 o přestupku § 100 živn. řádu.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : Nálesem okr. úřadu v Táboře z 5. března 1930 byl st-l uznán vinným přestupkem § 100 živn. řádu, jehož se dopustil tím, že Stanislava H., svého učně, v roce 1929 nepřidržoval řádně k návštěvě živnostenské školy pokračovací, a byla mu podle § 131 živn. řádu uložena pokuta 100 Kč, po případě trest vězení v trvání 5 dnů.

Žal. úřad nár. rozhodnutím nevyhověl odvolání st-lovu z tohoto trestního nálezu, poněvadž skutková podstata přestupku st-li kladeného za vinu je prokázána seznáním pokračovací školy. Nedostatek přidržení k návštěvě školy nutno spatřovati v tom, že st-l zakročil proti učni teprve po upozornění správy školy, ačkoli se mohl o nesprávné docházce školní přesvědčiti z kontrolní knížky učňovy.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss: — — —

Stížnost vytýká, že žal. úřad nevzal zřetel ani k tvrzení st-le, že učeň Stanislav H. v době, o niž šlo, pracoval s vědomím svých rodičů jako pomocný dělník jinde a bydlil u svého otce, jenž měl dozírat nad tím, aby učeň pokračovací školu řádně navštěvoval. Tato námitka není důvodná.

Je sice pravda, že žal. úřad k podobným námitkám st-le již v rekursu vzneseným výslovně stanoviska nezaujal, než z toho, že odvolání v celém jeho rozsahu zamítl, je patrné, že i tuto obranu st-lovu neuznal za důvodnou. Učinil tak zcela právem, neboť ze znění odst. 3 § 100 živn. řádu, který mezi jiným ukládá učebnímu pánu povinnost, aby učeň poskytl potřebný čas k návštěvě živnostenské pokračovací školy a jej k návštěvě této školy p ř i d r ž e l, plyne, že zákon povinnost učebního pána ohledně návštěvy pokračovací školy živnostenské se strany učňů neomezil jen na poskytnutí potřebného času učňům k návštěvě této školy, nýbrž že zavazuje jej ještě k pozitivnímu působení na učně, jež má za účel řečenou docházku školní zabezpečiti (srov. Boh. A 2014/23). Tato povinnost přidržeti učně k návštěvě živnostenské pokračovací školy stihá učebního pána po dobu trvání učebního poměru, tedy i tehdy, když učeň za trvání dosavadního učebního poměru přechodně pracuje jinde a bydlí u svého otce, a je proto učební pán i v takovém případě povinen, aby učně přidržel k návštěvě pokračovací školy. Aby tuto povinnost mohl plnit, musí ovšem i dozírat nad tím, jak učeň sám plní povinnost uloženou mu § 99 b) živn. řádu v příčině návštěvy živnostenské pokračovací školy. K usnadnění této kontroly slouží ovšem kontrolní knížka, o níž se zmiňuje žal. úřad. Než pouhá okolnost, že st-l neměl tuto knížku k dispozici a nevěděl o nedbalé docházce svého učně, ježto tento pracoval a bydlil jinde, nemůže st-le liberovati, když tento neuvádí nic, z čeho by bylo patrné, že učinil vůbec nějaké p o s i t i v n í kroky, aby nabyl vědomosti o tom, zda jeho učeň živnostenskou školu pokračovací řádně navštěvuje, a když ze samé stížnosti je patrné, že zakročil proti učni teprve, když již učeň zameškal 48 neomluvených hodin a st-l školou samou byl na jeho nedbalou docházku školní upozorněn.

Č. 12.511.

P o j i š ť o v a c í p r á v o: I. * Mluví-li § 1 odst. 1 úraz. zákona ve znění zákona č. 207/1919 Sb. o závodových úřednících zaměstnaných v podnicích horních, podrobených dozoru báňských úřadů, nemá tím na mysli toliko »závodní a dozorce při horách« (Betriebsleiter und Betriebsaufseher beim Bergbaue) podle zákona č. 12/1894 ř. z., nýbrž užívá tohoto výrazu ve stejném smyslu jako v úvodu cit. zákonného ustanovení. — **II. *** Při podnicích, jmenovaných v § 1 odst. 1 úraz. zákona ve znění zákona č. 207/1919 Sb., nutno kvalifikovati za úředníka závodového každého úředníka, který u výkonu svého povolání přichází ve styk, třeba nepřímý, s technickým zařízením onoho podniku, i když zařízení to není hnáno živelní silou.

(Nález z 22. září 1936 č. 14.592/36.)

V ě c: Anglicko-česká kamenouhelná akciová společnost v Lánech (adv. Dr. Leopold Kraus z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 26. října 1936 o úrazovém pojištění.